

Δεν είναι αρχηγός παράταξης. Είναι εκπρόσωπος μιας συλλογικότητας, με όνομα που παραπέμπει σε συνεταιριστικό μοντέλο οργάνωσης (και φιλοσοφίας). Θέτουμε διόλου αδιάφορα στο δημοτικό συμβούλιο, μέσα από την έδρα που έδωσαν στο «Κοινοτικό» οι δημότες, το 2014. Κάνει νέα κρούση για την ψήφο μας. Εδωσε το στίγμα του, μιλώντας στην «Π».

Θ. Ντρίνιας

Η δημοτική αρχή συμβιβάστηκε

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ στον
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟ ΜΑΓΝΗ

■ **Είστε ένα μοντέλο παράταξης διαφορετικό από τα συμβατικά. Και πάντως όχι αρχηγικό. Πώς είστε δομημένοι; Πώς λειτουργείτε;**

Το «Κοινοτικό» λειτουργεί από το 2007 ως ανοιχτό εργαστήριο πολιτικής, πολιτισμού και κίνησης ιδεών. Η συλλογικότητά μας συνέρχεται σε ολομέλεια μια φορά την εβδομάδα και συχνότερα, αν υπάρχει κάποιο έκτακτο γεγονός. Δεν υπάρχει κανένα όργανο πέρα από τη γενική συνέλευση των μελών του, όπου γίνεται προσπάθεια οι αποφάσεις να παίρνονται ομόφωνα, προκύπτοντας ως σύνθεση των διαφορετικών αντιλήψεων των μελών. Οι τοποθετήσεις μου ως εκλεγμένου αντιπροσώπου στο δημοτικό συμβούλιο εγκρίνονταν αλλά και κρίνονταν από τη γενική συνέλευση. Η χρηματοδότηση του χώρου μας καλύπτεται αποκλειστικά από τα μέλη και τους φίλους της ομάδας. Ούτε έχουμε ούτε θέλουμε να έχουμε, κρυφούς ή φανερούς, χορηγούς.

■ **Πάντως, επειδή, οι εκλογές για την αυτοδιοίκηση έχουν προσωποπαγή χαρακτήρα, θα σας ζητούσαμε να συστηθείτε στο ευρύ κοινό που δεν σας έχει γνωρίσει.**

Γεννήθηκα στο Αίγιο το 1970, από γονείς αγρότες. Από το 1988 μένω μόνιμα στην Πάτρα. Είμαι παντρεμένος και έχω δυο κόρες, φοιτήτριες πια. Σπούδασα μηχανολόγος μηχανικός στην Πολυτεχνική Σχολή του Πανεπιστημίου Πατρών και έκανα διδακτορικό στην Οργάνωση και Διοίκηση στο Πανεπιστήμιο του Σάλφορντ, στην Αγγλία. Δουλεύω από τα φοιτητικά μου χρόνια και τα τελευταία αρκετά χρόνια εργάζομαι ως στέλεχος σε μεγάλη συνεταιριστική επιχείρηση της περιοχής. Παράλληλα, από πέρυσι διδάσκω στο μεταπτυχιακό της Κοινωνικής Οικονομίας του Ελληνικού Ανοικτού Πανεπιστημίου. Με τα κοινά ασχολούμαι από τα γυμνασιακά μου χρόνια.

■ **Πού βρίσκεστε ιδεολογικά, ως σχήμα; Ταιριάζει ως ερμηνευτικός κώδικας σε σας ο άξονας μεταξύ Δεξιάς και Αριστεράς;**
Το πού τοποθετείται ιδεολογικά ο καθένας μας δεν είναι ζήτημα αυτοπροσδιορισμού αλλά ζήτημα της αλήθειας των πράξεών του. Δηλαδή, της στάσης που παίρνει στα μείζονα ζητήματα της κοινωνίας μας. Η Ελλάδα βρίσκεται σε μια παρατε-

Η παράταξή του (θέλει να) εκφράζει τον δημοκρατικό πατριωτικό χώρο που αντιτάσσεται ταυτόχρονα, στον εθνομηδενισμό την υποταγή και τον αντιδημοκρατικό κατήφορο των κυρίαρχων ελίτ και την πατριδοκαπηλία των τυχοδιωκτών.

Μην παρουσιάζουν το αυτονόητο ως γιγαντιαίο

Πώς αξιολογείτε τη δημοτική αρχή Πελετιδίδη, ως φιλοσοφία και ως επίδοση;

Θα πρέπει να είμαστε τίμιοι στον απολογισμό. Αν θέλουμε να κατονομάσουμε τα επιτεύγματά της, τότε θα αναφέρουμε: Την αυτονόητη, συστηματική επικέντρωση στην αντιμετώπιση ξεχασμένων προβλημάτων της καθημερινής διαχείρισης της ζωής της πόλης, τη σφικτή διαχείριση των οικονομικών –που είχε ξεκινήσει επί δημαρχίας Δημαρά– και το γεγονός ότι με την εν γένει στάση της δεν επέτρεψε στην Πάτρα να γίνει μια χαζοχαρούμενη, ψευδο-παγκοσμιοποιημένη φιλελευθερούπολη, όπως η Αθήνα του Καμίνη και η Θεσσαλονίκη του Μπουτάρη. Όπως, όμως, έχουμε πει πάμπολλες φορές, το λίγο και το αυτονόητο δεν αρκεί για μια πόλη που βρίσκεται σε τόσο μακροχρόνια παρακμή και έλλειψη προοπτικής.

Ερχόμενη μετά από μια σωρεία διοικήσεων ανίκανων, φαύλων ή, απλώς, πολιτικά αδύναμων, η σημερινή αρχή είχε τη λαϊκή στήριξη, την ηθική και πολιτική νο-

μιμοποίηση και την οργανωτική δυνατότητα, λόγω του κόμματός που τη στήριζε, να φέρει κυριολεκτικά τα πάνω κάτω στην πόλη. Δυστυχώς, κατασπατάλησε το πολιτικό κεφάλαιο που τόσο απλόχερα της πρόσφερε ο λαός τη δεύτερη Κυριακή των εκλογών του 2014. Συμβιβάστηκε με όλα τα κακώς κείμενα της πόλης, αν δεν τα αναπαρήγαγε με την αδιαφορία και την ιδεοληψία της. Ούτε στιγμή δεν αμφισβήτησε έμπρακτα τη φθίνουσα πορεία της Πάτρας: Την παραγωγή της εκκέρωσης, τον παρασιτισμό της, την αποσύνδεσή της από την αγροτική ενδοχώρα και το διεθνές εμπόριο, την ψηφιακή και ενεργειακή της υπανάπτυξη, την ελλειμματική σύνδεση με το Πανεπιστήμιο, το ΤΕΙ και τα εκεί ερευνητικά ιδρύματα, την έλλειψη «βαριών» υποδομών, την οργανωτική ανεπάρκεια της δημοτικής μηχανής, το χάλι της αστικής συγκοινωνίας, την ιδιότυπη εκμετάλλευση των δημόσιων χώρων. Στην κυριολεξία δεν συγκρούστηκε σχεδόν με κανέναν, παρά μόνο με φανατικούς ή απομακρυσμένους

> **Εντοπίζουμε συχνά παρατάξεις μιας χρήσης – οργανωμένες πρόσκαιρα γύρω από κάποιο μικρό ή, συνηθέστερα, μεγάλο «Εγώ» –, τοπικές φατρίες και καπετανάτα με υποψηφίους υπηρεσίας ή αδιαφανείς επιλογές της παραδοσιακής κομματοκρατίας**

εχθρούς. Το βλέμμα της ήταν συχνά περισσότερο στραμμένο στον στενό έλεγχο των πολιτιστικών, αθλητικών και νεολαιίστικων πραγμάτων, στις ευνοϊκές σχέσεις που αναπτύσσει αντικειμενικά η διαχείριση της εξουσίας, στην επικοινωνιακή μεγέθυνση των ενεργειών της σε τοπικό και πανελλαδικό επίπεδο, δηλαδή σε ό,τι κυρίως φέρνει οργανωτικά και πολιτικά οφέλη στον κομματικό φορέα που την στηρίζει, παρά στα στρατηγικά ζητήματα της πόλης. Εμείς στο «Κοινοτικό» για δύο πράγματα είμαστε βέβαιοι: Πρώτον, το μόνο που δεν χρειάζεται η πόλη μας αυτή τη στιγμή είναι η αναβίωση ενός πτωχοπροδρομικού οράματος μιας πόλης-Ψωροκώστανας του 21ου αιώνα. Δεύτερον, οι πολίτες αυτής της πόλης, τώρα που μάθαμε που οδηγούν τα φύκια και οι μεταξωτές κορδέλες, τα οποία έταξαν οι προηγούμενες δημοτικές διοικήσεις, να μην βολεύονται σήμερα με το αυτονόητο και με το λίγο που μας παρουσιάζει ως γιγαντιαίο η σημερινή δημοτική αρχή.

ταμένη κρίση – παραγωγική/οικονομική, κοινωνική, γεωπολιτική, πολιτισμική/μορφωτική και δημογραφική– η οποία τη φέρνει με επικίνδυνα γρήγορους ρυθμούς στα ιστορικά της όρια. Η δημοκρατία έγινε μια φάρσα όπου ό,τι και να ψηφίζεις σου βγαίνει ένας βαλτός της Μέρκελ και του Πάιατ το Σύνταγμα ένα κουρέλι για να περνάνε νύχτα Μνημόνια, να ανατρέπονται δημοψηφίσματα και να επικυρώνονται Συμφωνίες σαν την επονομασμένη των Πρεσπών. Η χώρα έχει μετατραπεί σε μοντέρνα ημι-αποικία. Εμείς, στο «Κοι-

νοτικό», με τις μικρές μας δυνάμεις, είμαστε ταγμένοι στον αγώνα να σταθεί ξανά στα πόδια του ο τόπος μας και να γίνει ο λαός μας κυρίαρχος στην πεζούλα αυτή της Μεσογείου που του έλαχε να ζήσει. Η Πάτρα δεν βρίσκεται σε άλλες γεωγραφικές συντεταγμένες. Από τα ίδια προβλήματα υποφέρει, τις ίδιες συνέπειες των πολιτικών των κυρίαρχων ηγεσιών υφίσταται. Μάλιστα, σε χειρότερο βαθμό από άλλες περιοχές της χώρας, ως αποτέλεσμα της παροιμιώδους ανικανότητας των τοπικών ελίτ. Συνοπτικά, θα έλεγα ότι εκφράζουμε

έναν, υπό διαμόρφωση, δημοκρατικό πατριωτικό χώρο που αντιτάσσεται ταυτόχρονα, στον εθνομηδενισμό την υποταγή και τον αντιδημοκρατικό κατήφορο των κυρίαρχων ελίτ και την πατριδοκαπηλία των τυχοδιωκτών. Θεωρούμε ότι το δίπολο Αριστερά/Δεξιά, ιδιαίτερα μετά τον κυβερνητικό εκφυλισμό και την ακραία υποταγή της υπαρκτής αριστεράς, περισσότερο σκοτεινίζει παρά αναδεικνύει τις αντιθέσεις της εποχής μας, περισσότερο παραπλανά το λαϊκό σώμα παρά ξεκαθαρίζει τα πράγματα.

> **Η δημοτική αρχή δεν συγκρούστηκε σχεδόν με κανέναν, παρά μόνο με φανταστικούς ή απομακρυσμένους εχθρούς**

■ **Τι προσφέρατε κατά τη θητεία σας ως σύμβουλος στην πενταετία;**

Προσπάθησα να μεταφέρω στο δημοτικό συμβούλιο τις ιδέες, τις αναλύσεις και την ενέργεια που δαπάνησε η ομάδα μας όλο αυτό το διάστημα, γνωρίζοντας καλά ότι ένας κούκος δεν φέρνει την άνοιξη. Με πλήθος γραπτών ερωτήσεων και τοποθετήσεων, ενημερώσαμε το Σώμα και φέραμε προ των ευθυνών της τη δημοτική αρχή για προβλήματα που πολλά από αυτά, δυστυχώς, παραμένουν άλυτα μέχρι σήμερα: η περιβαλλοντική βόμβα της Αμιαντί, η ανακύκλωση που καρκινολατίζει, το νερό του Περίου που δεν έρχεται, η κερδοσκοπική ασοδοσία στους δημόσιους χώρους, η ξεπερασμένη αστική συγκοινωνία, η τριτοκοσμική κατάσταση στις λαϊκές αγορές, η καθυστέρηση στις ψηφιακές υποδομές, το περσιτό αποπερρωτήριο, οι ανύπαρκτοι ποδηλατόδρομοι, η έλλειψη πρόσβασης των ατόμων με ειδικές ανάγκες, το θαλάσσιο μέτωπο, το άλυτο κυκλοφοριακό, η άχρηστη αντιδρόμηση της Κανακάρη, η ασφάλεια των σχολικών μονάδων, η φροντίδα των αδέσποτων και άλλα κρατικών εμποδίων, άλλο τόσο αλήθεια είναι ότι έχουν όπλα στα χέρια τους. Κατέχουν τα εργαλεία πολεοδομίας, ψηφίζοντας κανονιστικές διατάξεις, κινητοποιούν μέσα που τους ανήκουν και κατευθύνουν τους πόρους. Πάνω απ' όλα, μπορούν να κινητοποιήσουν τους πολίτες.

■ **Η πολυδιάσπαση των αυτοδιοικητικών δυνάμεων είναι πολυφωνία ή στραγγαλισμός;**

Επιτρέψτε μου να απαντήσω, θέτοντας κάποιες ερωτήσεις: Από πού προκύπτει αυτή η πολυδιάσπαση και η αφθονία αυτοδιοικητικών ψηφοδελτίων; Μήπως από την ύπαρξη τόσο διαφορετικών και αντιτιθέμενων μεταξύ τους πολιτικών; Μήπως από μια κοινωνία που βρίσκεται σε έντονο και δημιουργικό αναβρασμό και κάθε πτυχή της ψάχνεται να εκφραστεί; Ασφαλώς όχι! Αντίθετα, εντοπίζουμε συχνά παρατάξεις μιας χρήσης – οργανωμένες πρόσκαιρα γύρω από κάποιο μικρό ή, συνηθέστερα, μεγάλο «Εγώ» –, τοπικές φατρίες και καπετανάτα με υποψηφίους υπηρεσίας ή αδιαφανείς επιλογές της παραδοσιακής κομματοκρατίας. Όλα φαινομένα της ανεπανόρθωτης παρακμής του κεντρικού πολιτικού συστήματος και της αδυναμίας οργανωμένων κοινωνικών δυνάμεων να συγκροτήσουν έναν οραματικό λόγο που θα υπερβαίνει τη συλλογική μας κατάντια. Πάνω απ' όλα, αποτέλεσμα της ουσιαστικής απουσίας και της απογοήτευσης των απλών ανθρώπων

> **Η δημοκρατία έγινε μια φάρσα όπου ό,τι και να ψηφίζεις, σου βγαίνει ένας βαλτός της Μέρκελ και του Πάιατ**

από την πολιτική. Επομένως, θα έβαζα τη λέξη «πολυφωνία» σε πολλά εισαγωγικά, διότι κατά κύριο λόγο πρόκειται για τη μονότονη εκφορά ενός λόγου άνευρου, τεχνικώς απολιτικού για να κρύβει τη συμμόρφωση με όσους και όσα μας ηγεμονεύουν, ο οποίος εξαντλεί την «οραματική» του διάσταση είτε σε επαναλαμβανόμενες κοινοτυπίες περί της «πόλης που αγαπάμε», περί «ανάπτυξης», περί «πόλης πρωτεύουσας», κλπ., είτε σε «απογειωμένες» προτάσεις που θα μπορούσαν να αποτελούν υλικό θεατρικής επιθεώρησης.

■ **Τι μπορεί να κάνει η αυτοδιοίκηση για την πόλη και τους πολίτες πέρα από την υπηρεσιακή υποστήριξη των λειτουργιών της;**

Κύριε Μάγνη, όπως είπα και πιο πριν, για να κάνει κάτι η αυτοδιοίκηση για την πόλη, πέρα από τη διαχείριση της αστικής καθημερινότητας, η οποία είναι ούτως ή άλλως σημαντική, θα πρέπει να έχει ένα σχέδιο. Αν είναι αλήθεια ότι τα χέρια των δήμων είναι συχνά δεμένα, λόγω της μειωμένης χρηματοδότησης και των γραφειοκρατικών εμποδίων, άλλο τόσο αλήθεια είναι ότι έχουν όπλα στα χέρια τους. Κατέχουν τα εργαλεία πολεοδομίας, ψηφίζοντας κανονιστικές διατάξεις, κινητοποιούν μέσα που τους ανήκουν και κατευθύνουν τους πόρους. Πάνω απ' όλα, μπορούν να κινητοποιήσουν τους πολίτες.

Ας δούμε δυο – τρία σύντομα παραδείγματα:

Θέλουμε την Πάτρα έναν παραγωγικό χερσότοπο, καφεδούπολη, υπνούπολη και περιφερειακό κέντρο πολυκαταστημάτων και malls; Ξέρουμε τι πρέπει να κάνουμε: να συνεχίσουμε ό,τι κάνουμε μέχρι σήμερα. Αντίθετα, θέλουμε την Πάτρα μια πολυδιάστατη, παραγωγική πόλη, που θα ξανακινητοποιήσει τις παραγωγικές δυνάμεις της και οι νέοι της δεν θα φεύγουν; Πάλι ξέρουμε τι να κάνουμε. Πρέπει, ας πούμε, να συνδέσουμε την τοπική παραγωγή με το κύμα επισκεπτών του καρναβαλιού, να μην κερδοσκοπούμε οικιστικά με τη γη πολεοδομώντας παντού οικόπεδα αλλά να στηρίζουμε τη ντόπια οικοτεχνία/βιοτεχνία, να προχωρήσουμε τις κοινές ψηφιακές υποδομές με ανοιχτό κώδικα για να μπορούν όλοι να τις εκμεταλλεύονται και όχι μόνο τα μονοπώλια, να δώσουμε χώρους στους νέους επιστήμονες να δημιουργήσουν, να σεβαστούμε και να βοηθήσουμε τους νέους αγρότες της πατρινής ενδοχώρας και άλλα πολλά.